„Baza zero"

„Baza zero"

Istoria lasă în urmă monumente stranii. În amintirea lucrării unor oameni cu renume avem monumente, adesea mai importante decât oamenii pe care îi reprezintă. Pietrele funerare împodobesc scenele măcelurilor de mult trecute sau mărturisesc despre naşterea şi moartea oamenilor, pentru ca renumele lor să supravieţuiască prin ele. Dar oare ştim noi unde s-a aprins primul foc? Sau ştim când anume? Unde se află indicaţia asupra locului unde a apărut prima roata? Nimeni nu ştie! Cu privire la marile epoci, istoria nu are date aşa de exacte.

De aceea nu e puţin de mirare că locul de naştere al erei atomice este indicat doar printr-o placă simpla de lemn în mijlocul pustiului din statul Noul Mexic. Inscripţia sună simplu: „Ground Zero" („Baza zero"). Însă inscripţia nu este gravată, ci este vopsită. Dedesubt este scris: „Fumatul interzis!"

În vara anului 1945 a apărut dintr-o data viaţă în pustia Noului Mexic, la Carrizozo. Coloanele de camioane şi-au croit drum prin nisip, pietre şi mărăcini uscaţi. Cândva se căuta aici aur şi putere. Unii le-au găsit pe amândouă, alţii şi-au lăsat oasele în pustie. Însă materia misterioasă, cu care omul s-a întors în pustie, a fost mai preţioasă decât tot aurul la un loc din Rio Grande. Materia se numeşte plutoniu.

La 11 iulie 1945, tehnicienii au început în „Baza zero" construcţia unor schele de oţel, înalte de 30 de metri. După doua zile a urmat montarea primei bombe atomice ce urma să fie experimentată. Fizica şi politica s-au unit cu intenţia de a-l îngenunchea pe duşman. Bomba nucleară, care a fost montata pe schela de oţel, a fost rezultatul acestei uniri.

Profesorul Oppenheimer şi colaboratorii săi au stabilit aprinderea primei bombe atomice din lume pe data de 16 iulie 1945, orele 5:30. Toate posturile centrale de filmat şi de măsurat erau postate la o mare distanţă. Oamenii de ştiinţă se aflau la 15 kilometri depărtare, în cazemate subterane, de unde doreau să supravegheze explozia. La ora cinci au început contactele radiofonice care i-au pus în legătură pe toţi observatorii pentru a le da la timp semnalele, încă 30 de minute, încă 20, încă 15".

Tensiunea măcina nervii savanţilor. Asupra rezultatelor cercetărilor lor se va hotărî în următoarele minute. Cu toate că specialiştii credeau în exactitatea calculelor lor, totuşi au existat temeri până la ultima secundă. Toţi cunoşteau ce teribile urmări poate avea declanşarea unei reacţii lanţ. În ultimele secunde înaintea momentului hotărâtor, profesorul Oppenheimer abia mai putea respira. Numai cu foarte mare efort se mai putea menţine pe picioare. Emiţătorul de timp ticăia nemilos prin microfon. Cu 45 de secunde înainte de orele 5:30, ceasul automat de aprindere a intrat in funcţiune. Acum nu mai era posibilă o întoarcere, încă 30, 20, 10 secunde". Cât de nesfârşite pot fi secundele! Apoi o uriaşă explozie de lumină, „mai luminoasă decât o mie de sori" şi bubuitul profund al exploziei au vestit că bomba s-a aprins. În timp ce mingea de foc creştea cu o viteză de neînchipuit, unul dintre ofiţerii care erau de faţă a strigat: „Acum profesorii au pierdut controlul!" Norul de foc şi fum a urcat, a urcat mereu până la 12.000 de metri înălţime. Din clipa aceea, lumea noastră nu a mai fost aceeaşi".

După câteva ore de la explozie, primii cercetători în costume de protecţie s-au îndreptat spre „Baza zero", unde au găsit un crater mare de 400 de metri. Solida schelă de oţel dispăruse. Nu e de mirare, căci prin dezagregarea unei cantităţi de plutoniu de mărimea unui măr s-au dezvoltat 55 de milioane grade Celsius. Această temperatură este aproximativ de zece ori mai puternică decât temperatura de la suprafaţa soarelui. Pe o mare întindere de jur-împrejur, pământul s-a topit, transformându-se într-o sticlă verde. Fulgerul luminos al exploziei a fost vizibil până la 700 de kilometri depărtare, iar în localitatea Gallup, situată la 400 de kilometri distanţă, unde bubuitura exploziei a ajuns după aproximativ 20 de minute, au zăngănit geamurile caselor.

Dar foarte curând din această încercare au rezultat urmări grave. Deja la 6 august 1945. prima bombă atomică a fost aruncată peste oraşul Hiroshima. Numele acestui oraş japonez este indisolubil legat de suferinţe nesfârşite şi groază de neconceput. Bomba a provocat moartea a peste 200.000 de oameni. Mulţi dintre aceştia n-au mai fost găsiţi niciodată. Pe lângă răniţi şi infirmi, mulţi au fost condamnaţi la moarte din cauza urmării radiaţiei radioactive, iar alţii, din cauza gravităţii leziunilor. Dar când pe data de 9 august 1945 a doua bombă a fost aruncata peste oraşul Nagasaki pe care l-a şters de pe faţa pământului, Japonia a depus armele. Al doilea război mondial s-a încheiat.

De mulţi ani, lumea trăieşte cu bomba atomică. Primei bombe atomice i-au urmat alte mii de bombe, iar lupta de concurenţă în tehnica armelor dintre marile puteri mai continuă. Această luptă s-a deplasat tot mai mult de la bombe la rachete purtătoare. În fortificaţiile subterane, bombele reci şi albe ca nişte stafii se află în vârful rachetelor intercontinentale. Sub căciulile lor albe ticăie moartea intercontinentala.

În ultimii ani, puterea bombei atomice s-a mărit mai mult decât de o mie de ori. De la bomba din pustia Noul Mexic s-a ajuns la bomba cu hidrogen. Aceasta înseamnă ca o singură bombă H are mai multă putere de distrugere decât o mie de bombe de la Carrizozo.

De la explozia primei bombe atomice, secretul fabricării acesteia nu a rămas doar în Statele Unite. Spionul Fuchs a trădat cele mai importante secrete fostei Uniuni Sovietice. Apoi a ajuns mai departe. Nimeni nu ştie câte ţări, chiar ţari mici, posedă bomba. Riscul unui război s-a mărit, cu toate străduinţele pentru pace şi siguranţă. Bărbaţii de stat din răsărit şi din apus se ostenesc teribil să stopeze această reacţie politică în lanţ. Conferinţe pentru pace aici, conferinţe pentru dezarmare dincolo".

Însă în ciuda acestor întruniri, nimeni nu ştie daca nu se fac în ascuns pregătiri pentru desfăşurarea celei mai îngrozitoare scene din drama istoriei omenirii. Se va întâmpla exact aşa cum a profeţit Cuvântul lui Dumnezeu: „Când vor zice: «Pace şi linişte!» atunci o prăpădenie neaşteptată va veni peste ei"." (1 Tesaloniceni 5.3). Acesta este motivul pentru care asupra omenirii apasă o inexplicabilă şi înspăimântătoare frică. Ei bănuiesc doar că se va întâmpla ceva de neînchipuit. În realitate, toate semnele acestui timp indică clar că arătătorul de la ceasul acestei lumi arata puţin înainte de ceasul al doisprezecelea!

Pentru creştini însă nu este nici un motiv de teamă! Ei merg cu paşi repezi în întâmpinarea revenirii iubitului lor Domn. Ce eveniment măreţ va fi acela, când toţi care Îi aparţin vor fi răpiţi din haosul de nedescris şi vor fi luaţi la El! Ce groază va fi pentru cei necredincioşi şi pentru creştinii cu numele! Acest mers al istoriei omenirii nu este ideea unor vizionari sau sectanţi, ci se întemeiază pe făgăduinţele ferme ale Cuvântului lui Dumnezeu. Clipa venirii Sale poate fi acum! De aceea gândeşte-te serios, în caz ca nu eşti încă al Lui!

Grăbeşte-te, salvează-ţi sufletul!

clickbible.org